DESIRE®

Tiffany Reiszová

Železná lady

HARLEQUIN®

TIFFANY REISZOVÁ

ŽELEZNÁ LADY

PŘEKLAD

JANA HORÁČKOVÁ-BUDKOVÁ

Milá čtenářko,

neúprosný čas nás přenesl do roku 2025 a nevím jak Vy, ale já nemám ani chvilku, abych se ohlížel a rekapituloval, spíš hledím dopředu a plánuju, čím tento rok naplnit a udělat hezčím a lepším. Doufám, že se mi to s výběrem titulů pro Vás povede.

Hned teď v lednu si můžete přečíst povídky, ve kterých hrdinové musí čelit svým vlastním démonům nedůvěry a předpojatosti, když jim osud do cesty přivede nečekanou komplikaci v podobě partnera, s nímž sice mohou prožít vášnivé okamžiky, ale najít vzájemnou důvěru a víru ve vztah jim dá pořádně zabrat. Zvu Vás, abyste s nimi prošla tu krásnou, strastiplnou, nadějnou a srdcervoucí cestu za láskou. Stojí za to si o tom číst, stojí za to to žít…

S láskou
Váš Harlequin

Tiffany Reiszová

ŽELEZNÁ LADY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Hot December

První vydání:
Harlequin Books, 2016

Překlad:
Jana Horáčková-Budková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2016 by Tiffany Reisz
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2025 (Železná lady: 2017 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1593-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1594-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1595-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Veronica Reddingová, zvaná Flash, naposledy bouchla do dvířek své převlékací skříňky. Oblékla si černou koženou bundu a zvedla límec, aby zakryla červený flek na krku. Pevné pracovní boty s kovovou špičkou vyměnila za jasně červené tenisky a pracovní boty hodila do batohu. Ten si přehodila přes rameno a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. To zvládne. Přesněji řečeno, musí to zvládnout. Už poněkolikáté si zopakovala, že se musí „pochlapit", jenže podle toho, jak jí to s muži v poslední době vůbec nevycházelo, neměla ponětí, jestli to nebude znamenat katastrofu. Možná by měla vystupovat spíš více žensky.

Našla svého šéfa, Iana Ashera, stát za pracovním stolem, na němž měl rozložené plány jejich budoucího stavebního projektu. Jednalo se o malou a více než potřebnou zdravotní kliniku v bohem zapomenuté oblasti Mount Hood. Vedle něj stál pohledný tmavý muž, kterému mohlo být něco přes třicet. Usoudila, že to musí být Drew, manažer celého projektu, kterého šéf nedávno přijal. Poslouchala, jak se ti dva baví o nutných změnách, které musí udělat, aby stavba vyhověla budoucím regulacím, které se v Oregonu na příští rok chystaly. Stála tiše ve dveřích a čekala, až si jí ti dva všimnou. Ovšem vzhledem k tomu, že dobře znala Iana a věděla, jak dokonale ji ten muž umí ignorovat, očekávala, že to bude chvíli trvat.

„Ale co když ty regulace nakonec neprojdou?“ zeptal se Drew Iana. „Opravdu chceš předělávat plány, když ještě není nic jistého?“

„Myslím, že to tak dopadne,“ odvětil Ian.

„Jsi si jistý?“

„Je si jistý,“ odvětila Flash ode dveří.

Ian zvedl oči od plánů a zadíval se na ni.

„Flash, jak ti můžeme pomoci?“ zeptal se jí Ian a vypadalo to, že není rád, že ji vidí.

„Otec našeho šéfa je totiž senátor,“ poznamenala Flash, aniž by nechala Iana, aby Drewovi vysvětlil celou situaci sám. „Proto dobře ví, že ty regulace projdou.“

„A pokud projdou a my nezačneme stavět podle nich, mohli bychom mít příští rok obrovský problém,“ dodal Ian. „Takže se domnívám, že je lepší začít stavět rovnou s ohledem na budoucnost. Ovšem můj otec s tím vším nemá vůbec nic společného.“

„Ale o co ti tolik jde?“ zeptal se znovu Drew. „Normy pro výšku schodů? Nebo kovové vyztužení pro obyčejnou jednopodlažní budovu?“

„Přistěhoval ses sem z východního pobřeží, viď?“ zeptala se Flash.

„Z Washingtonu,“ přitakal Drew. „Proč?“

„A víte, že tady stojíte přímo na sopce?“ zeptala se Flash ještě jednou. „A ta sopka není úplně vyhaslá.“

„Flash, přestaň ho strašit, vždyť sotva přijel,“ ozval se Ian a bylo vidět, jak zaťal čelist, div mu nezaskřípaly zuby.

„Strašit mě?“ vyhrkl Drew. „O co tady jde?“

„Jsme v nebezpečné zóně, kde může hrozit silné zemětřesení. Pokud jde o severovýchodní pobřeží Pacifiku, je to tady ta nejhorší oblast. Nemluvím o obyčejném zemětřesení, které se může objevit ve vnitrozemí, ale o takovém, které se objevuje v katastrofických filmech.“

Drew vykulil oči a Flash se na něj ďábelsky usmála. Trénovala si ten úsměv v zrcadle.

„Je to pravda?“ zeptal se Drew Iana.

„Tady jsme v bezpečné oblasti,“ odpověděl Ian. „Tedy v *bezpečnější*. Nejhorší je to přímo na pobřeží.“

„Ano, na kopci to je vždycky lepší. Pokud zemětřesení neprobudí místní sopku.“

„Já…“ Drew posbíral rozložené plány. „Raději půjdu zavolat architektovi. Hned teď.“

„Můžu ti přivařit stůl k podlaze, jestli chceš,“ pronesla Flash, jakmile kolem ní Drew proklouzl a rychle mířil na chodbu. „Budeš to mít ode mě jako pozornost!“ zavolala za ním.

„Ty jsi příšerná,“ podotkl Ian, jakmile se ocitli v kanceláři sami.

„Šikanování nováčků je tady přece běžné. Chceš, abych ti připomněla, jak tví muži šikanovali mě, když jsem sem nastoupila?“ zeptala se.

„Ano, já vím, mohou být rádi, že nepřišli o místa,“ přitakal Ian a posadil se na židli. „Ale myslím, že ses jim dokonale pomstila.“

„Máš na mysli to, jak jsem jim zalepila zámky na skříňkách, když měli všechny věci uvnitř?“

„Ano,“ odvětil a znovu se na ni zadíval zamračeným pohledem. Měla dojem, že se na ni nepřestával mračit celý uplynulý půlrok. „Přesně to myslím.“

Ian byl skvělý muž, ale občas se při pohledu na něj musela hodně ovládat. Někdy ji přepadaly myšlenky na to, jaké by to bylo škemrat, aby ji položil na stůl, rozvázal si kravatu, ucpal jí ústa a prováděl s jejím tělem věci, o jakých zatím nemělo ještě ani tušení.

„Ještěže jsme se potom usmířili,“ prohlásila.

„Nic dalšího ti snad neprovedli?“ zeptal se Ian a prohrábl si světlé vlasy, které mu padaly do čela.

Potřeboval by trochu ostříhat, ale Flash se právě líbilo, když měl vlasy delší. Když mu vlasy padaly do obličeje, když se skláněl nad plány. Jenže pokud si pan šéf Ian Asher přál, aby mu účes ladil k perfektně padnoucím oblekům, které nosil do práce, měl by si zajít k holiči.

„Ne, už spolu vycházíme dobře," odpověděla. „Už jsem nikomu nic několik měsíců nezalepila."

„Díkybohu. Ty bys snad dokázala vyvolat i soudní spor."

„Myslíš? Jen proto, že jsem jediná žena mezi tvými lidmi?"

„Protože jsi maniačka."

„Nazýváš všechny ženy, které tě nemají rády, maniačkami? Připadáš si pak lépe?" Založila si ruce na prsou a nenuceně se opřela o rám dveří. Ve společnosti Iana Ashera se ovšem cítila pokaždé úplně jinak než nenuceně, to ale on nemusel vědět.

Chvíli mlčel a pak přikývl. „Máš pravdu. To ode mě nebylo zdvořilé," odvětil a položil ruce na stůl. Opět zaťal zuby, jako ostatně pokaždé, když vstoupila do jeho kanceláře. „Omlouvám se, neměl jsem to říkat."

Pokrčila rameny. „To je v pořádku. Už jsem zažila horší věci po tom, co jsi mi dal kopačky hned, jak ses se mnou vyspal, tak si mě klidně nazývej maniačkou."

Ian se zvedl a téměř se rozběhl ke dveřím. Vtáhl ji dovnitř a zavřel za nimi dveře. „Nechtěla bys mluvit potichu?" zeptal se. „Snažím se tu vést slušnou společnost."

„Tak proč jsi mě vůbec najal?" opáčila.

„Já tě nenajal. To můj otec."

„Ano, jistě. Tak proč jsi mě nevyhodil?"

„Protože jsi nesmírně dobrá v tom, co děláš."

„Ani ty nejsi špatný," prohlásila a mrkla. Vzhledem

k tomu, že neměla už co ztratit, otočila se a posadila se mu na stůl.

„Nemluvil jsem o té noci."

Dala si nohu přes nohu.

„Ale… *Ta noc*. Dokonce má i jméno. Jsem tak dobrá v posteli, že naše společně strávená noc má i jméno."

„Byla to Hloupá noc," odvětil. „Opilecká noc."

„Nebyli jsme opilí. Měl jsi dvě piva a já dvě whisky. Takže se ani o jednom z nás nedá říct, že by nevěděl, co dělá. Takže nemůžeš dávat vinu alkoholu za vlastní špatná rozhodnutí," řekla a vysunula bradu. „Nebo to *nebylo* špatné rozhodnutí? Jak to vnímáš ty?"

„Bylo. A to, že s tebou vedu tento rozhovor, mě v tom jedině utvrzuje. Nechci vést takové hovory s nikým ze svých zaměstnanců. Chtěl bych být firmě dobrým šéfem a ty mi to neusnadňuješ."

„Jak ti to neusnadňuju?" zeptala se.

„Protože ty nechceš, abych byl dobrý šéf."

Flash ho bylo skoro líto. Byl pohledný, bohatý, měl skvěle placenou práci v prosperující společnosti a jeho otec ho zahrnoval pozorností. Bylo tedy opravdu těžké cítit vůči tomu muži lítost. Protože pokud vůbec byl v jeho životě nějaký problém, nebyla to ona.

Kromě toho byl vysoký a měl široká ramena. Byl také neuvěřitelně dobrý v posteli, což věděla díky *Té noci* před šesti měsíci. A právě proto si někdy kvůli tomu, co k němu cítila, připadala jako bláznivá puberťačka. V žádném případě mu to ale nehodlala přiznat. Nebylo nutné, aby věděl, že ho má ráda. Vlastně, čím méně toho bude vědět, tím lépe.

„Ubohý Iane," řekla a potřásla hlavou. „Ty jsi zkrátka obětí své touhy. Myslím, že by o tobě mohli natočit film."

„Flash.“ Strčil si ruce do kapes.

„Iane.“

„Neměla bys mě oslovovat Iane. Lidé si pak mohou začít myslet, že jsme něco víc než zaměstnavatel a jeho zaměstnankyně.“

„Kdysi jsem běžela do tvé sprchy, abych si smyla ze zad tvé sperma, a ty mi tady teď říkáš, že jsme prostě jen šéf a jeho podřízená.“

„Proč tohle řešíme?“ zeptal se.

„Že by tě přitahovaly mé vlasy?“ Prohrábla si svůj krátký zářivě rudý účes. Vděčila za něj Suzette, stylistce, která si libovala v punkovém stylu a piercingu. To ona ji před dvěma lety přesvědčila, aby se vzdala svých dlouhých vlnitých kadeří. Prý stavby a dlouhé vlasy nejdou dohromady. Flash potom navíc bavilo svým vzhledem děsit řemeslníky v práci, protože ti se domnívali, že žena s tak krátkými vlasy musí být buď lesba, nebo komunistka. Nevadilo jí, že ji považovali za lesbu. Ale komunistka? To bylo směšné.

„Co po mně chceš?“ zeptal se. „Už mi to konečně řekni a pak odejdi z mé kanceláře, abych mohl zase v klidu pracovat. Jak vidíš, mám toho na stole spoustu.“

„Že bys na mě myslel a masturboval u toho?“

„Flash, prosím tě.“ Ian vypadal tak rozpačitě, až se málem hlasitě rozesmála. Bavilo ji si ho takto dobírat.

„Dobře víš, že se tak nejmenuju. Mé pravé jméno je Veronica. A to přece víš. Tak jsi mě oslovoval i *Tu noc*,“ řekla a dala si záležet na tom, aby poslední slova zdůraznila.

„Ale všichni tě oslovují Flash.“

„Jenže když jsi byl ve mně, říkal jsi mi Veronico.“

„Flash, kčertu…“

„Vyslov mé jméno a já ti povím, proč jsem tady.“

„Flash, já nejsem –“

„Opakuju. Vyslov mé jméno a dozvíš se, proč jsem za tebou přišla. Pak tě zase nechám na pokoji. Pokud tě příliš nerozčílím. To už ale záleží na tobě."

„Spíš tipuju to druhé. Vždyť ty sama jsi jako zemětřesení."

„To je ta nejvíc sexy věc, kterou o mně kdy nějaký muž řekl."

Ian vytáhl ruce z kapes, narovnal se a přistoupil k ní blíž. Stačilo, aby sklonil hlavu a mohl ji klidně políbit. Kdyby chtěl. Jenže on bohužel nechtěl.

„Veronico…" pronesl jemně. Připomnělo jí to, jak šeptal její jméno tehdy v noci. Uvědomila si, že když takto vysloví její jméno, nemá nejmenší chuť ho mučit a něco před ním zastírat.

Tehdy večer si po práci vyrazili na drink. Bylo jich šest: ona, Ian a čtyři další zaměstnanci. Ti ale měli všichni rodiny, tak spěchali brzy domů. Oni dva se v baru zdrželi a povídali si. Ne o práci, ale o umění. Do firmy ji přijímal jeho otec, a tak Ian nevěděl, že je ve volném čase umělkyně. Věnovala se vytváření soch z kovu. Ukázala mu fotku v telefonu, na které byl růžový keř vyrobený z mědi a hliníku a on si okamžitě uvědomil, že se jedná o umělecké dílo. A pak nazval uměleckým dílem i ji. Vzápětí se začali líbat a líbali se celou cestu k němu domů. Líbali se i celou noc, kterou u něj strávila a ona na ni ještě po půl roce stále vzpomínala.

„Končím."

Ian vykulil oči a ona se málem rozesmála.

„Cože?"

„Končím tady. Za dva týdny. Tak ti to oznamuju předem."

Ian ustoupil o krok dál. Byl zjevně v šoku.

„Končíš?"

„Ano, přesně to jsem řekla."

„Ale proč? Je to kvůli tomu, že –"

„Protože jsme spolu spali? Ne. Zase tolik si nelichoť.“

„Tak jsem to nemyslel…“ Povzdechl si. „A nelichotím si. Ale vím, že jsi nebyla nadšená z toho, jak jsem tu situaci tehdy vyřešil.“

„Že jsi mi dal hned druhý den kopačky se slovy, že nemůžeš chodit s nikým z podřízených?“

„Tak jsem to neřekl. Řekl jsem, že jsem tvůj šéf a nemůžu s tebou randit. Ty to nechápeš, že jsem tvůj šéf?“

„Ano, ale už jen dva týdny.“

„A co budeš dělat dál?“

„Mám novou práci. Lepší.“

Přivřela oči.

„Ano, Iane. Věř si tomu nebo ne, ale někteří lidé… především *ženy* nerady pracují mezi samými muži. Já měla ty chlapy ráda, nakonec jsme spolu vycházeli. Ale lépe se cítím ve společnosti žen. Tak chci prostě nějaké vpustit do svého života a dělat něco trochu jiného. Vždyť já tady celý den jen svářím, pak přijdu domů a zase svářím. To mi snad nemůžeš mít za zlé.“

„Jistě, to chápu. Vydržela jsi to tady docela dlouho.“

„Nakonec jsem se s ostatními i docela spřátelila, ale dost mě unavovalo pořád bojovat kvůli tomu, aby mě vnímali jako člověka.“

„Rozumím.“ Ian přikývl. „No a kam tedy půjdeš?“

„Znáš Clover Greeneovou? Vede mateřskou školku kousek od dálnice.“

„Ano, ta je fajn, znám ji.“

„Tak já budu její nová asistentka. Plat budu mít stejný jako tady a dokonce budu pracovat méně hodin. Nebudou mě tam při práci tolik bolet záda, takže se budu moci po práci věnovat doma svému sochaření. Už jsem ho dost dlouho odkládala na druhou kolej.“

„Vím, že je umění pro tebe důležité," přitakal. „A vážím si tě za to. Na druhou stranu o tebe nerad přijdu. Nebude snadné za tebe najít dobrou náhradu. Kvalitních svářečů je poskrovnu."

„Určitě někoho seženeš. Jen s ním nebude taková zábava jako se mnou."

„Flash…" Měla dojem, že chtěl říci něco, co si na poslední chvíli rozmyslel. Věděla, jak se cítil. I ona chtěla často za uplynulý půlrok něco říct.

„Není zač," pronesla místo toho.

„Počkej, ještě jsem ti za nic nepoděkoval."

„Usoudila jsem, že ses právě chystal mi poděkovat za to, že končím. Vím, že to se mnou bylo občas…" Odmlčela se a snažila se najít nejvhodnější slovo. „*Komplikované*. Vím, že se ti uleví, až budu pryč."

„Jenže já bych i za tu cenu byl raději, kdybys zůstala."

„A já budu raději pracovat pro ženu, které si vážím."

„Než abys pracovala pro muže, kterého si neváží?" zeptal se a podíval se jí do očí. Znovu měl pevně zaťatou čelist. Pochopila, že mu ublížila.

„Já si tě vážím," odvětila tiše. „Opravdu. Jen jsem chtěla říct, že… budu raději pracovat pro ženu, ke které nic necítím. Neměla jsem vůbec zmiňovat respekt."

„Dostal jsem tě ale na záda."

„A já jsem to chtěla. To, že jsme spolu zažili dobrý sex, přece neznamená, že bych si tě měla přestat vážit. Nejsem jako vy, muži. To, že se mnou někdo nechce spát, přece nijak nesouvisí s tím, jestli ho i přesto uznávám. Vlastně je dost možné, že si tě úplně nejvíc vážím za to, že ses se mnou vyspal."

„Občas na to také myslím. Na tu noc."

Jejich pohledy se opět na okamžik setkaly, ale Ian rychle uhnul stranou.

„Tak to vítej do klubu," pronesla Flash. Pohladila ho po hrudi. „Raději půjdu, než ještě řeknu něco hloupého. Tím jsem ostatně proslulá. Takže se loučím, šéfe. Měj se hezky."

Seskočila ze stolu a zamířila ke dveřím.

„Co máš teď v plánu?" zeptal se ještě.

„Povečeřet ve Skyway," odpověděla. „Clover říká, že tam mají vynikající hranolky."

„Tak jsem to nemyslel. Víš, že nemáme až do pátého ledna naplánovanou žádnou práci. Takže tě tady stejně příštích čtrnáct dní nečekám. Ty začínáš u Clover už příští týden?"

„Ne, školka je zavřená a já tam začnu pracovat až od ledna. Ale hodlám si zbytek měsíce řádně užít. Je prosinec, to nevíš? Budu péct cukroví, pak ho nazdobím, sním, a tak pořád dokola. Já jím v podstatě vánoční cukroví celý prosinec. A také budu trochu sochařit. Co ty?"

„Já nic nepeču. Mám práci," řekl. „Koupil jsem nový dům. Tedy nový starý dům."

„Výborně. Kde?"

„Je to ta stará lyžařská chata nedaleko tábora."

„To máš asi rád sníh."

„Miluju sníh. Tam nahoře už máme skoro půl metru. Je tam z kuchyně fantastický výhled."

„To zní hezky."

„Celý měsíc tam něco opravuju a předělávám."

„Jenže i tak to bude pořád jen stará chata, šéfe. Je to, jako by sis koupil obnošené Rolexy, nebo použitý soukromý tryskáč."

„Skvělé, tak jsi vyhrála. Jsem prostě jen rozmazlený fracek a vždycky jím budu. Na to, co mám, jsem si sám nevydělal, ale alespoň se snažím si to zasloužit, chápeš? I to je důvod, proč jsem s tebou nechtěl dál spát. Protože jakmile bychom si začali být blízcí, mohla bys toho zneužít."

„Co tím chceš naznačit?“

„Nic,“ odvětil rychle. „Prostě jsem jen chtěl říct, že mám moc přijímat a propouštět zaměstnance. A tudíž bych neměl spát s někým, koho mohu vyhodit. Udělal jsem to vlastně kvůli tobě.“

„No tak to ti velmi děkuji, to od tebe bylo doslova rytířské. Přeju ti hodně štěstí s tou chatou. Nepotřebuješ tam něco svařit?“

„Pár věcí by se našlo.“

„Tak si hlavně pořádně ten kov očisti. Je na to nejlepší aceton. Kdybys žádný v domě nenašel, půjčím ti svůj odlakovač na nehty.“

Naposledy se na něj krátce zadívala a odešla. S hlavou vztyčenou kráčela po šedém koberci v hale na parkoviště. Tam už nikdo nebyl. Nebylo divu, dnes byl přece poslední pracovní den před vánočním volnem a každý odsud zmizel, jak nejrychleji mohl.

Jediný vůz, který tu parkoval, bylo Ianovo nové černé subaru. Ona zamířila ke svému červenému Fordu Ranger z roku 1998, který už pamatoval lepší dny. V duchu si říkala, že se musí radovat. Že udělala dobře, že tu skončila. A byla si tím jistá. Na novou práci se nesmírně těšila. Clover Greeneová byla ta nejlaskavější a nejpřátelštější žena, jakou kdy poznala. A jak Flash věděla, zaměstnávala u sebe v kanceláři dívku se zelenými vlasy, takže ji těšilo, že bude mít kolem sebe lidi podobného ražení, jako byla ona sama.

Ale.

Ale… Ian.

Nebylo v tom jen to, že byl dobrý v posteli. To byl. Pamatovala si dokonale, jaký byl vášnivý, mocný, dominantní i smyslný. To vše se jí na mužích líbilo. Jejich první polibek byl doslova nabitý elektřinou. Když s ním šla tu noc do postele, věděla, že je do něj

už na půl zamilovaná. A když od něj druhý den ráno odcházela, byla v tom až po uši.

Jenže on ji pak pustil k vodě.

Stalo se to už před půl rokem, ale měla pocit, jako by to bylo dnes. Doufala, že se z toho co nejrychleji dostane, ale její srdce bylo silnější. A co na tom bylo nejhorší? Že Ian udělal dobře, když to s ní skončil. Oba tehdy něco málo vypili a navzájem si přiznali, že se přitahují. Jenže Ian vedl společnost a v té panovala určitá pravidla. A byla to dobrá pravidla. Ta mu, jakožto šéfovi, který podepisoval výplatní pásky, zakazovala, aby spal s ženou, jejíž pracovní náplní bylo svářet.

Vytáhla z kapsy klíčky od auta.

„Flash? Počkej."

Otočila se a spatřila Iana, jak k ní kráčí přes parkoviště. Měl na sobě černý kabát a v kombinaci s černým oblekem od Toma Forda vypadal spíš jako byznysmen z Wall Street než viceprezident Asherových staveb. Kdysi jí říkal, že než nastoupil na vysokou, pracoval u otce jako brigádník a prošel ve firmě všemi možnými profesemi. Jenže když se na něj dívala nyní, viděla muže, z něhož čišely peníze, moc a prestiž. A takový muž byl pro ni zcela nedostupný.

„Co je?" zeptala se a opřela se o dvířka auta.

Stál před ní, díval se jí do očí a mlčel.

„Iane?" ozvala se znovu, aby ho probrala k životu.

„Potřebuju, abys mi s něčím pomohla," odvětil.

„To muselo být hodně těžké," řekla. „Požádat mě o pomoc."

„Snadné to nebylo."

„A s čím potřebuješ pomoci?"

„S projektem u mě doma. Je to jemná práce a já si na to sám netroufám."

„A o co jde?"

„V domě je krb vyrobený z kombinace kamene

a železa. Hodně se mi líbí, stojí tam totiž od samého začátku, jenže teď se dvířka docela uvolnila. Nemohla by ses na to večer přijít podívat?“

„A musí to být dnes?“

„Máš něco?“

„Budeš žárlit, když řeknu, že ano?“ dobírala si ho.

„Máš na krku červený flek, který se snažíš skrývat pod límcem. Ale nejde si toho nevšimnout. Kdo je ten šťastný muž? Nebo žena?“

„Nikdo, koho bys znal. Do města se zpátky přistěhoval bývalý spolužák ze střední. Dali jsme se dohromady, ale už jsme se zase rozešli.“

„Nefungovalo to?“

„Zajímá tě to?“

„Ano,“ odvětil prostě.

Potřásla hlavou. „Byl hezký, milý, dobře líbal a mé umění považoval za něco úchvatného. Jenže nebyl schopný chodit s obyčejnou svářečkou, protože on je úředník v bance. Prý by se mu přátelé posmívali, že má doma chlapa. Je mi ho vlastně líto.“

„Tak jsi mu měla říct, že už nebudeš pracovat jako svářečka,“ namítl Ian a usmál se na ni.

„To jsem mohla, ano. Ale už na tom nezáleží. Nemohla bych spát s mužem, kterého si plně neVážím. A který nemůže chodit s dívkou jen proto, že dotyčná dělá chlapskou práci. Jsem ráda, že to skončilo, než to začalo být vážnější.“

„Totéž sis říkala, když to skončilo mezi námi? Byla jsi ráda, že to skončilo dřív, než to bylo vážné?“

„Iane, mezi námi to bylo vážné už ve chvíli, kdy jsi mě políbil.“

„To jsem nevěděl. Neměl jsem tušení, že ty… že bys ke mně mohla něco cítit,“ řekl. „Všiml jsem si jen toho, že jsem tě přitahoval.“

„Vždycky ti to moc sluší.“

„Co kdybych tě dnes večer pozval ven,“ navrhl.

„Na večeři. Pak zajedeme do mého domu a ty se podíváš na ten krb. Bude to zábava. Můžeme spolu přece vycházet normálně místo toho, abychom mysleli na to, co se stalo."

„Nebo co se nestalo."

„Ano, přesně tak."

„Máš mě vůbec rád?" zeptala se. „Myslím jako člověka. Několikrát jsem tě urazila, vyděsila jsem tvé zaměstnance, provedla nepěkné věci."

Ian mlčel. Uvědomila si, že by s ním neměla takový hovor vůbec vést. Jenže hodně jí na něm záleželo. Před půl rokem ji pobláznil a ona se z toho stále ještě nevzpamatovala. Věděla, že by s ním neměla trávit žádný čas o samotě, protože by to mohlo dopadnout stejně. Mohl by ji ranit. A to už znovu nechtěla zažít.

„Zajdu si pro svářečku," pronesla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Železná lady**.** Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.